

Tjuvarnas modus operandi

Plötsligt såg Asta att det var fler människor i gläntan. Hennes mamma och pappa var också där. Och Teddys pappa.

Det underliga var att ingen såg arg eller upprörd ut. De verkade nästan ... stolta.

Yngve lyfte sin hand från Teddys axel och klappade några gånger. Sedan gjorde han likadant med Sigge.

Asta och Bea smög närmare.

– Det var ett rådigt lekmaningripande, pojkar! sa Yngve. Bra jobbat.

Yngve lät ficklampsljuset spela över föräldrarna.

– Ett föredömligt hanterat ärende över hela linjen, sa han. Pojkarna ringer er och ni ringer mig. Utan att först trampa omkring och förstöra eventuella rättsvetenskapliga bevis.

Asta och Bea smög ännu närmare.

– Jag ska bara svänga runt bilen så kan vi använda strålkastarna för att belysa platsen. Så ska vi se vad vi har här sedan.

– Tror du att de har hittat Ingjalds skatt? viskade Bea.

– Vet inte, sa Asta. Ska vi inte gå fram nu?

Det tyckte Bea också, så de klev ut i gläntan.

– Nämen, sa Astas pappa. Var kom ni ifrån? Och vad gör ni ute så här sent?

Asta förklarade att de bara skulle gå ut för att ... hämta Beas cykel och sedan fick se blåljuset och då blev de nyfikna.

Nu lystes gläntan upp och Teddys pappa gick fram för att titta ner i en grop.

– Ja, ni har alldeles rätt pojkar, sa Teddys pappa. Det där är inget fornynd. Väskan ser ju alldeles ny ut.

Yngve klev ur bilen medan han drog på sig ett par tunna gummihandskar. Sedan lyfte han försiktigt upp väskan ur gropen.

– Nu ska vi se vad det här är, nästan nynnade han. Men jag har ju mina misstankar.

Han ställde försiktigt väskan på polisbilens motorhuv och drog upp blixtlåset. Alla andra slöt sig i en allt mindre cirkel runt honom och bilen.

– Som jag trodde, sa Yngve triumferande.

Han lyfte upp ett halsband ur väskan. Diamanter och andra ädelstenar glittrade i strålkastarskenet.

– Bytet från kuppen mot Gavinis guld, om jag inte tar fel, skrockade Yngve.

Sigge och Teddy stönade besviket.

– Jag var helt säker på att det var Ingjalds skatt, sa Teddy. Då hade vi blivit rika.

– Åh ja, sa Yngve. Det kan nog bli en rätt substantiell pekuniär remuneration även för det här fyndet.

Sigge och Teddy gapade förvånat tills Teddys pappa lutade sig närmare och viskande förklarade:

– Ni kan få en ganska stor hittelön.

Då lyste killarna upp igen. Yngve fick kalla det vad han ville så länge de blev rika.

– Men på tal om det, sa Yngve. Vi borde få hit någon från guldsmedsaffären. Är det någon från den hjälpsamma detektiven allmänheten som kan bistå med tips om hur vi ska gå tillväga?

Och det var ju inget problem. Aastas pappa tog genast upp mobilen och ringde till Cesars mamma.

Inom en kvart var både Cesar och hans mamma på plats i gläntan i skogen. Och det dröjde inte många minuter efter det innan Cesars mamma noggrant hade prickat av väskans innehåll mot en lista över det som hade stulits från Gavinis guld.

– Det verkar vara allt! utbrast hon lättat. Åh, vilken tur!
Som jag har oroat mig.

Hon kastade sig över Teddy och Sigge och gav dem
varsin björnkram.

– Vad duktiga ni är! Vilka hjältar.

De fyra föräldrarna myste stolt vid sidan.

– Jo, öh, sa Sigge när han slingrat sig ur greppet. Yngve
sa något om en belöning ...

– Tyst, Sigge! väste hans mamma – mindre stolt nu.

Men Cesars mamma bara skrattade.

– Det är klart att ni ska få en belöning. Jag vet inte om det blir från Gavinis eller från försäkringsbolaget, men det ordnar sig. I värsta fall får jag väl betala själv, det är det värt.

Men precis när hon hade sagt det hejdade hon sig innan hon fortsatte:

– Men i så fall blir det nog inte lika mycket är jag rädd.

– Äh, sa Sigge och Teddy med rodnande kinder. Det löser sig. Det är inte så noga.

Då såg föräldrarna så där stolta ut igen.

Yngve berättade att det här kunde innebära ett genombrott i flera andra utredningar också.

– Vi har inte haft någonting att gå på förut, men tack vare er kan vi nog lösa en hel del andra liknande fall.

Vi misstänker nämligen att det är en och samma liga som ligger bakom en hel serie tillgrepp i trakten.

Det här ville alla höra mer om, och Yngve verkade trivas i strålkastarljuset.

– Jo, började han, för det första har vi nu gott hopp om att få fram förövarnas fingeravtryck. Sedan har vi lärt oss en hel del om deras *modus operandi*.

– Vänta, vad sa du nu? frågade Astas mamma.

– Deras tillvägagångssätt, förklarade Yngve. Troligen har de grävt ner bytena även från de andra kupperna i närheten av brottsplatserna, för att kunna hämta dem senare.

Ingen förstod riktigt hur han menade att det skulle hjälpa polisen.

– Det ger oss en chans att ... gillra en fälla, sa han med lurig min. Nu vet vi ju vad vi letar efter och ungefär var. Mer kan jag inte avslöja av spaningstekniska skäl. Men jag vill be er att hålla tyst om det här så länge.

Det lovade alla, och sedan kunde de nöjda och glada bege sig hemåt.